

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 6 września 2022 r.

Pozycja 143

POSTANOWIENIE z dnia 21 czerwca 2022 r. Sygn. akt Ts 31/21

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Jakub Stelina – przewodniczący
Krystyna Pawłowicz – sprawozdawca
Stanisław Piotrowicz,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2021 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej J.D.,

p o s t a n a w i a:

pozostawić zażalenie bez rozpoznania.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 17 lutego 2021 r. (data nadania) J.D. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 442¹ § 1 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 16, poz. 93, ze zm.) w związku z art. 4 pkt 3 ustawy z dnia 24 maja 1990 r. o zmianie niektórych przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym (Dz. U. Nr 36, poz. 206, ze zm.) z art. 32 ust. 1 i 2, art. 67 ust. 1, art. 77 w związku z art. 2, art. 7 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 2 czerwca 2021 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącego 7 czerwca 2021 r.) skarżący został wezwany, na podstawie art. 61 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez udzielenie określonych wyjaśnień oraz doręczenie wymienionych dokumentów, w tym dokumentu potwierdzającego datę doręczenia skarżącemu wyroku Sądu Apelacyjnego w L. III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: Sąd Apelacyjny) z 18 maja 2018 r. (sygn. akt [...]), wskazanego jako ostateczne orzeczenie w sprawie. W zarządzeniu zawarto pouczenie, że w wypadku nieusunięcia wskazanych braków w wyznaczonym terminie, wydane zostanie postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Pełnomocnik skarżącego w odpowiedzi na wskazane powyżej zarządzenie przesłał 14 czerwca 2021 r. (data nadania) m.in. złożone osobiście przez skarżącego oświadczenie z 9 czerwca 2021 r., w którym „w imieniu własnym” oświadczył, że wyrok Sądu Apelacyjnego otrzymał 22 czerwca 2018 r.

3. Postanowieniem z 22 września 2021 r. Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 1 i 2 u.o.t.p.TK, odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 5 u.o.t.p.TK, nie można uznać za udokumentowanie daty doręczenia sporządzonego osobiście przez skarżącego pisemnego oświadczenia z 9 czerwca 2021 r., że wyrok Sądu Apelacyjnego otrzymał 22 czerwca 2018 r. „zgodnie z odręcną adnotacją umieszczoną przeze mnie na treści wyroku”. W związku z powyższym Trybunał uznał, że wymieniony brak formalny skargi konstytucyjnej nie został usunięty. Wskazał, że skutkuje to wydaniem postanowienia o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu.

Jednocześnie Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że po uwzględnieniu wskazanej przez skarżącego daty 22 czerwca 2018 r. jako dnia otrzymania ostatecznego orzeczenia w sprawie i odniesieniu jej do terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK, stwierdził, że rozpoznawana skarga konstytucyjna została złożona z uchybieniem ustawowego, trzymiesięcznego terminu przewidzianego do występowania z tego rodzaju środkiem prawnym. Ostatnim dniem na złożenie skargi konstytucyjnej był 23 września 2018 r. Skarga konstytucyjna została natomiast wniesiona 17 lutego 2021 r. Podkreślił również, że w sprawie nie nastąpiło wstrzymanie biegu terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej, o którym mowa w art. 44 ust. 3 zdanie pierwsze u.o.t.p.TK, gdyż wniosek o ustanowienie pełnomocnika z urzędu celem wniesienia skargi konstytucyjnej wpłynął do Sądu Rejonowego w B. 9 października 2020 r., czyli po upływie trzymiesięcznego terminu, o którym mowa w art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK.

Pismo zawierające informację o wydanym przez Trybunał Konstytucyjny postanowieniu z 22 września 2021 r., którym odmówiono nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej, zostało doręczone skarżącemu 27 września 2021 r.

3. Pismem z 10 listopada 2021 r. (data nadania) skarżący wniósł „w imieniu własnym” własnoręcznie podpisane zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2021 r.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Stosownie do art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym.

2. Zgodnie z art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK w zakresie sporządzenia i wniesienia skargi konstytucyjnej oraz zażalenia na postanowienie o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu istnieje obowiązek zastępstwa skarżącego przez adwokata lub radcę prawnego, chyba że skarżącym jest sędzia, prokurator, adwokat, radca prawny, notariusz, profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych. Stosownie do powołanego przepisu u.o.t.p.TK zażalenie jako pismo procesowe objęte jest wymogiem sporządzenia przez osobę posiadającą kwalifikowaną wiedzę prawniczą, która jest niezbędna dla sformułowania zarzutów wobec postanowienia o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Treść pisma skarżącego z 10 listopada 2021 r. o tytule „zażalenie na postanowienie” wraz z zawartym w nim oświad-

czeniu skarżącego, że „wnoszę w imieniu własnym zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 22 września 2021 roku którym odmówiono nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej” oraz opatrzenie tego pisma jedynie podpisem skarżącego wskazują, że skarżący sporządził je samodzielnie. W świetle art. 44 ust. 1 u.o.t.p.TK skarżący nie jest podmiotem legitymowanym do samodzielnego występowania z zażaleniem na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej. Oznacza to, że złożony przez niego środek odwoławczy nie spełnia wymogu formalnego określonego w powołanym przepisie u.o.t.p.TK. Zgodnie z powyższym Trybunał Konstytucyjny stwierdził, że wniesione przez skarżącego zażalenie należy pozostawić bez rozpoznania.

3. Trybunał uznał za konieczne wyjaśnić, że zażalenie na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2021 r. zostało wniesione z przekroczeniem terminu określonego w art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK. Zgodnie bowiem z tym przepisem na postanowienie o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej skarżącemu przysługuje zażalenie do Trybunału w terminie siedmiu dni od dnia doręczenia tego postanowienia. Pismo zawierające informację o postanowieniu Trybunału Konstytucyjnego z 22 września 2021 r. zostało doręczone skarżącemu 27 września 2021 r. Odpis wskazanego powyżej postanowienia doręczono pełnomocnikowi skarżącego również 27 września 2021 r. Termin do wniesienia zażalenia na wymienione postanowienie Trybunału Konstytucyjnego upłynął 4 października 2021 r. Zażalenie zostało zaś złożone 10 listopada 2021 r. (data nadania). Nastąpiło zatem uchybienie siedmiodniowego terminu, o którym mowa w art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK.

Trybunał, na podstawie art. 61 ust. 6 u.o.t.p.TK, postanowieniem pozostawia bez rozpoznania zażalenie wniesione po upływie terminu określonego w art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK.

Biorąc powyższe pod uwagę Trybunał Konstytucyjny postanowił, jak w sentencji.